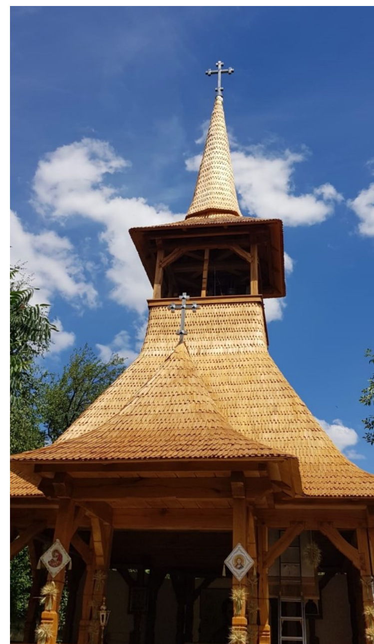
ANUNȚURI

• Rusaliile ne-au adus darul a doi prunci în obște: **Ilie**, al lui Petrișor și al Danei-Genevieva. Și **Ziana**, a doua fetiță a lui Alin și a Ioanei Barbura. Să li se facă Pogorârea Sfântului Duh chip de foc al împreună-mântuirii!

• Ca și anul trecut, o parte din frați, însoțiți de Părintele Ștefan și de strana fetelor s-au bucurat de **hramul Sf. Treime al mănăstirii de la Criscior**, locaș de nevoință și rugăciune pentru una din obștile noastre de maici.

• Săptămâna aceasta au început **mai multe lucrări** în exteriorul Bisericuței: au fost înlocuite cele trei cruci de pe acoperiș, iar Altarul de vară a primit și el două cruci. Se lucrează și la alee, montându-se dale noi.

ȘTIRI

• Joi, Sinodul Mitropolitan al Mitropoliei Banatului s-a întrunit în ședință de lucru pentru a studia proiectele de texte liturgice (tropar, condac, sinaxar, vecernie, utrenie și acatist) și de icoane întocmite în vederea **canonizării** protosinghelului Calistrat Bobu, duhovnicul de altădată al mănăstirilor bănățene Săraca, Timișeni și Vasiova, precum și a **preotului Ilarion Felea**, fost profesor de Teologie la Arad. De textele slujbei Părintelui Ilarion Felea s-a ocupat cu multă râvnă părintele Lucian. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• Duminică 26 iunie 2022, începând cu ora 18:00, la Sala Mare a Centrului Cultural „Drăgan Muntean" din Deva, va avea loc o **conferință** duhovnicească extraordinară, susținută de **părintele Zaharia Zaharou**, duhovnicul Mănăstirii „Sfântul Ioan Botezătorul" – Essex din Anglia. (*sursa: basilica.ro)*

• Vineri, 10 iunie 2022, la Biblioteca Județeană a avut loc lansarea unui prim volum semnat de doamna prof. **Anamaria Jitea**, intitulat **„Drum – jurnalul unui profesor de la țară"**, care include gândurile, sentimentele, întâmplările de zi cu zi, emoțiile elevilor și cadrelor didactice, imagini și oameni – într-o reunire de trăiri sufletești scrise în timpul pandemiei. La eveniment a participat și IPS Timotei. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Mitropolitul Antonie de Suroj
FRUMUSEȚEA ȘI URÂȚENIA.
Convorbiri duhovnicești despre artă și realitate

Frumusețea desăvârșită ni se dezvăluie în Hristos, Dumnezeu întrupat. Din punctul de vedere al unui creștin, Hristos dezvăluie desăvârșirea frumuseții umane și revelația frumuseții divine care îl umple. Pe de altă parte, creștinismul cere integritatea minții și a inimii, cere o atitudine morală, adică nu doar respectarea regulilor, ci o abordare care exclude ceea ce Andre Malraux numește pseudo-artă sau pseudo-frumusețe.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 21 (LXXXIX) 19 iunie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

„Să nu ne bizuim pe cunoaștere când venim înaintea lui Dumnezeu, ci să ne apropiem de El cu cuget de prunc.

Sfaturi despre RUGĂCIUNE

Sf. Ignatie Briancianinov

Cel ce dorește să se deprindă cu Rugăciunea lui Iisus să o rostească **mai întâi cu gura**. Multa rugăciune cu gura trece de la sine în rugăciunea minții, iar din aceasta se naște rugăciunea inimii. Rugăciunea nu trebuie rostită cu voce tare, ci încet, numai în auzul tău.

Mai ales în timpul împrăștierii, al tristeții, al deznădejdii, al lenei, e foarte folositor să facem rugăciunea cu gura: la auzul ei, sufletul se trezește din somnul lui greu, în care îl bagă, de obicei, tristețea și deznădejdea.

Foarte folositor este să facem rugăciunea cu gura în timpul năvălirii puternice a gândurilor și fanteziilor poftei trupești și ale mâni-

Sf. FLORENTINA, stareță din Spania
(20 iunie sec. 636)

Sf. Florentina face parte dintr-o familie spaniolă care a dat Bisericii 4 sfinți. Frații săi mai bine cunoscuți sunt **Isidor, Leandru și Fulgentiu de Sevilla**, toți canonizați. Primii doi au scris opere teologice importante pentru Biserică, dedicându-le tocmai monahiei Florentina, devenită stareță a unei mănăstiri mari din Spania. Ea era o femeie inteligentă, cunoscătoare a științei și scrierilor bisericești. Regulile monahale lăsate Florentinei si obștii ei de fratele său, Leandru, au fost folosite în apus timp de sute de ani, în special în mănăstirile de maici

ei, când, din cauza lucrării lor, se înfierbântă și clocotește sângele, se înlătură pacea și liniștea din inimă, când mintea se clatină și slăbește, ca și cum e doborâtă de mulțimea gândurilor și fanteziilor desfrânate. Duhurile răutății, a căror prezență nu este descoperită ochilor trupești, dar este recunoscută de suflet după influența produsă de ele asupra lui, auzind numele, groaznic pentru ele, al Domnului Iisus, cad în nedumerire și intră în încurcătură, se tem și nu întârzie să se îndepărteze de suflet.

Când stăm la rugăciune, **nu trebuie să ne moleșim**, mișcând vreun mădular al trupului, nici să ne întoarcem ochiul sau privirea, ci să stăm nemișcați ca un stâlp sau ca unul fără de trup.

Pe cel ce începe a se obișnui cu rugăciunea lui Iisus îl ajută foarte mult la deprinderea ei pravila zilnică de chilie, alcătuită dintr-un număr anumit de metanii și închinăciuni, pe măsura puterilor. **Metaniile** se fac încet, fără grabă, cu sentimentul pocăinței și la fiecare metanie se rostește rugăciunea lui Iisus. De la metanii trupul se încălzește, obosește puțin, iar starea aceasta contribuie la atenție și înduioșare.

Să ne păzim ca această stare să nu se prefacă în înflăcărare trupească, diferită de căldura duhovnicească. Iată care este diferența dintre ele: **roadele înflăcărării trupești** sunt îngâmfarea, încrederea prea mare în sine, mândria cugetului, trufia, de care se prinde ușor înșelarea. Pe când **roadele căldurii duhovnicești** sunt pocăința, smerenia, plânsul.

Rugăciunea începătorului nu are nevoie de învățător, ci de **atenție**, de râvnă și de osârdie deosebită, și învățătorul ei e Dumnezeu. Cel ce a izbândit deja să dobândească atenția, trebuie mai apoi să alerge la **scrierile Sfinților Părinți despre rugăciune** și după ele să se verifice și să se îndrume, ca nu cumva să alerge în zadar. Dintre acestea folositoare le aflăm pe cele ale lui Calist și Ignatie Xantopol, Grigorie Sinaitul, Isaac Sirul, Nil Sorski sau Paisie de la Neamț.

Înaintea lui Dumnezeu trebuie să stăm cu toată atenția minții, inimii și sufletului, respingând împrăștierea ori visarea. Trebuie să fim conștienți în fața Cui stăm și să ne vedem pe noi ca pe o biată furnică sau ca pe un prunc ce se bâlbâie. Să nu ne bizuim pe cunoaștere când venim înaintea lui Dumnezeu, ci să ne apropiem de El cu cuget de prunc.

Balada fluturilor de aur

Corina-Emilia Ciuraș

Pe unde line se coboară
Aripi de fluturi, aur de seară
Nădejdi firave, gânduri hulpave
Brațe ostenite și chipuri hulite

Pe unde line se coboară
Aripi de fluturi, aur de seară
Minți îmbuibate, vise furate
Tainice doriri și de-oțel rotiri

Pe unde line se coboară
Aripi de fluturi, aur de seară
Părelnice comori, noapte și zori
Gingașe mirări și aspre trădări

Pe unde line se coboară
Aripi de fluturi, aur de seară
Zidiri părăsite, istorii rostite
În inimi troiță și rodul de viță

Pe unde line se coboară
Aripi de fluturi, aur de seară
Cântări de Înviere, dulce tămâiere
Lumină curată, nădejde aflată

Introspecții literare

Dăltuind frumosul

Arhim. Paulin Lecca

„Ideea principală a ***romanului Idiotul****, scrie Dostoievski către o prietenă, este* ***să zugrăvesc un om frumos, un om pozitiv****. Nimic nu e mai greu în lumea aceasta, mai ales acum. Frumosul e un ideal, iar idealul, atât al nostru cât și al Europei, este departe de a fi rotunjit. În lume nu există decât o singură persoană frumoasă în mod pozitiv: Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.”*

Zugrăvirea frumosului om pozitiv este o problemă infinită. Arta se poate apropia de ea, dar nu o poate rezolva, căci omul frumos este sfântul. Sfințenia nu este o temă literară. **Ca să creezi chipul unui sfânt trebuie ca tu însuți să fii sfânt**. Dostoievski se lovește de problema artei religioase. El caută predecesori în literatura mondială: îl amintește pe Dickens cu Pickwick-ul său, pe Victor Hugo cu Jean Valjean, pe genialul Cervantes, creatorul lui Don Quijote.

Prințul Mîșkin aduce oamenilor propria filosofie, felul său excentric de a simți lumea. În împărăția lăcomiei, mândriei, urii și senzualității omenești vine un om care e lipsit nu numai de egoism, ci și de sentimentul propriei sale demnități, un dezinteresat, smerit, compătimitor, feciorelnic. El vine în lumea întunericului cu luminoasa vedenie a raiului: fermecat de chipul curatei frumuseți primordiale, nu bagă în seamă și nu vrea să observe desfigurarea și pervertirea acestui chip.

Prințul îi încredințează pe oamenii urâți și răi că ei sunt frumoși și buni. Îi asigură pe nenorociți că ei sunt fericiți, se uită la lumea care zace întru cel rău și nu vede decât chipul unei frumuseți curate.

„Într-o seară, Mîșkin este cuprins de o stare de inspirație:

- Oare într-adevăr poți fi nenorocit? Ce importanță au necazul și amărăciunea când eu sunt în stare să fiu fericit? Știți, eu nu înțeleg cum poți trece pe lângă un pom și să nu fii fericit să-l vezi? Să vorbești cu un om și să nu fii fericit că poți să-l iubești? Dar câte lucruri de acest fel, frumoase, întâlnești la fiecare pas... Lucruri pe care și omul cel mai decăzut le găsește că sunt frumoase. Uitați-vă la un copil, priviți revărsatul divin al zorilor, uitați-vă la un firicel de iarbă cum crește, priviți ochii care se uită la dumneavoastră și vă iubesc.”

Prințul este o ființă din altă lume, cea de dinainte de căderea în păcat. El nu este om deplin și de aceea îi vine greu să stea cu oamenii. Se chinuiește și suferă împreună cu ei, dar nu-i poate ajuta. Starea lui de om nedeplin întrupat e legată de starea lui de om netrupesc. *„Eu, din cauza bolii mele din naștere, nu cunosc deloc femeia. Nu mă pot căsători cu niciuna.”* Fiind el însuși fără păcate, **prințul nu înțelege că păcatul cere o răscumpărare și că în istoria lumii e înscrisă crucea de pe Golgota.**

El are experiența întocmirii unui rai pământesc. Într-un sătuc din Elveția, el a izbutit să creeze o frăție de dragoste printre copiii ce s-au grupat în jurul lui și al nenorocitei fetițe tuberculoase Maria. Și tocmai această idilă elvețiană încearcă el s-o transpună în lumea întunericului. În visul copilăresc al lui Mîșkin stă întreaga tragedie a utopismului. **Prințul nu înțelege că pentru omul căzut, porțile Raiului celui dintâi zidit s-au închis pentru totdeauna, că drumul spre el nu merge înapoi spre nevinovăția pierdută, ci înainte, spre transfigurarea lumii.**

Prințul Mîșkin, așa cum a fost redat de Dostoievski, se aseamănă cu Adam și Eva înainte de cădere. El era copil, dar Apostolul ne spune: *„nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă fiți oameni desăvârșiți.”*

Educaţia creştină

Gânduri pentru PROFESORI și PĂRINȚI (2)

Copiii trăiesc într-o lume în care exprimarea firească s-a schimbat, este mult mai rapidă, scurtă, săracă. Nu prea exprimăm multe nici măcar prin vorbire. Trebuie **să-i orientăm pe copii spre exprimările adevărate şi pline de conţinut**. Să-i învăţăm ce înseamnă aceasta şi să-i facem să le preţuiască. Iar prima dintre ele este **Sf. Liturghie**, cu tot ce presupune ea: cuvânt, cântare, imagine, simţuri.

De asemenea, lucrurile trebuie să se îmbunătăţească şi acasă, la nivelul interacţiunii părinţilor cu copiii. Toţi sunt ocupaţi, de multe ori casa ajunge un haos. Iar părinţii nu sunt un exemplu bun în ce priveşte exprimarea. De la ei trebuie să pornească lucrarea şi schimbarea. Iar de acolo, şi în afara casei, la şcoală, în biserică.

Apoi este vorba de cărţile bune. **Contactul de mici cu literatura de calitate îi va ajuta mai apoi pe copii să o deosebească de cea de duzină**. Sf. Vasile cel Mare a avut de făcut faţă valului de critici ridicate în Biserica primară vizavi de studierea literaturii păgâne de către copiii creştini. El a clarificat acest aspect, spunând că, precum albina, şi creştinii trebuie să adune polenul cel bun din fiecare floare. Este vorba de o înţelegere luminată a vieţii şi culturii în general. Iar părinţii şi profesorii au un mare rol în dezvăluirea polenului din fiecare floare înaintea ochilor curioşi ai copiilor.

Când Sf. Nicolae al Japoniei a mers în arhipelagul nipon în misiune, Sf. Inochentie l-a sfătuit să viziteze întâi templele budiste, să asculte preoţii de acolo cum vorbesc şi să înveţe limba de la ei.

Profesorii ar trebui să-i înveţe pe copii nu doar propria materie, ci să facă legături şi conexiuni între materii, să vadă şcoala ca pe un tot bine închegat. Iar fundamentul trebuie să fie ortodox. Cum să predăm matematica din perspectivă ortodoxă? Putem să îi punem pe copii să facă adunarea, folosind, de exemplu, numărul Apostolilor: un Apostol şi cu încă unul fac doi Apostoli, adică primii doi care au fost chemaţi de Hristos.

Să nu privim matematica doar ca matematică. **Idolatria în educaţie înseamnă să vezi o materie doar prin ea însăşi, fără a avea legătură cu faptul că Dumnezeu a lăsat toate ca să ni Se descopere**. Aşa ne învaţă şi Sf. Ap. Pavel, că cele nevăzute se descoperă din cele create şi văzute. Astfel, educaţia poate să obtureze şi mai mult credinţa, dacă se concentrează doar pe sine, sau, dimpotrivă, poate să fie o fereastră larg deschisă minţilor copiilor spre Dumnezeu. Dintr-o materie în alta, dacă sunt învăţaţi cum să le înţeleagă şi să perceapă corect, mai târziu cei mici vor ajunge cu mintea şi cu inima la adevărata cunoaştere.

Profesorii trebuie să le explice copiilor că ştiinţa nu este singura cale de a studia cele din lumea văzută şi nici de a se relaţiona la ele. Căci de multe ori, acest fel limitat de a vedea lucrurile poate duce la rău şi la dezastre (arme, poluare etc.). **Creaţia şi ştiinţa sunt daruri ale lui Dumnezeu** şi ele trebuie folosite ca atare, iar nu în mod egoist şi strict material. Astfel, copiii vor putea să aleagă între a folosi o tehnologie sau alta ori nu, pornind de la rostul ei şi de la impactul asupra întregii creaţii, dar mai ales asupra celorlalţi oameni.

Arta este în primul rând o observare a creaţiei. Acest mod de a o vedea îi va face pe copii **mai atenţi** la ce este în jurul lor şi vor ajunge să respecte ceea ce a făcut Dumnezeu. Iar atenţia la natură se va putea muta mai apoi mult mai uşor şi preponderent spre Dumnezeu şi oameni.

Trebuie să-i învăţăm pe copii care sunt valorile în viaţă şi, în cadrul lor, care sunt valorile prioritare. Într-un mediu ortodox, programa ar trebui structurată ca pondere şi materiile predate în funcţie de aceste valori.

Pr. Patrick Tishel,

directorul Şcolii Ortodoxe Sf. Gherman de Alaska, SUA

Chipuri luminoase

SF. MARIA din GATCINA – mângâietoarea sufletelor cuprinse de deznădejde sau deprimare

La 50 de kilometri de Sankt Petersburg se află oraşul Gatcina, unde la începutul secolului XX a trăit pe patul de suferinţă o călugăriţă, Maria. După ce a suferit de encefalită, ea s-a îmbolnăvit de Parkinson: corpul ei, cu totul nemişcat, părea încătuşat, iar faţa anemică era ca o mască; putea vorbi, dar începuse să vorbească doar cu jumătate de gură, printre dinţi, pronunţând încet şi monoton. Ea era totalmente invalidă şi avea mereu nevoie de ajutor şi de o îngrijire atentă.

De obicei, această boală continuă cu schimbări psihologice radicale (iritabilitate, o încăpăţânare obositoare de a repeta întrebări stereotipe, un egoism exagerat, manifestări de senilitate şi altele asemenea), fapt pentru care astfel de pacienţi sfârşesc adesea în spitalele de psihiatrie. Dar maica Maria nu doar că nu a degenerat psihic, ci a devenit extrem de supusă, de umilă, ascultătoare, necerând nimic, concentrată în sine însăşi; ea a devenit **absorbită de rugăciunea permanentă**, purtându□şi boala dificilă fără nici cel mai mic murmur.

Ca o recompensă pentru această umilinţă şi răbdare, Domnul i-a trimis un dar: **mângâierea celor întristaţi**. Oameni cu totul străini şi necunoscuţi, care se găseau în supărări, întristări, depresie, deznădejde, au început să o viziteze şi să vorbească cu ea. Şi toţi cei care veneau la ea plecau consolaţi, simţind o alinare a supărării lor, o liniştire a întristării, o calmare a temerilor, o îndepărtare a depresiei şi a deznădejdii. Vestea despre această călugăriţă extraordinară s-a răspândit treptat dincolo de graniţele oraşului.

Iată o mărturie minunată despre maica Maria:

Maica Maria trăia într-o căsuţă de lemn, la periferia oraşului, unde am vizitat-o în martie, 1927. În timp ce aşteptam să fiu primit, am examinat una din numeroasele fotografii din camera de primire, cea a Mitropolitul Veniamin (al Petrogradului, noul mucenic) pe care acesta scrisese: *Către profund respectata pătimitoare Maica Maria care, printre mulţi întristaţi, m-a consolat şi pe mine, un păcătos...*

Am avut şansa binecuvântată de a fi prezent la manifestarea minunii vindecării sufletelor întristate. Un tânăr care devenise deznădăjduit după arestul şi exilul tatălui său, preot, a plecat de la maica având un zâmbet de bucurie, hotărându-se să accepte treapta de diacon. Un bărbat mai în vârstă, care suferea profund din cauza morţii fiului său, a plecat de la maica Maria cu fruntea sus şi încurajat.

Când am intrat la ea, i-am spus maicii Maria că mă ataca adesea o depresie teribilă, durând câteodată mai multe săptămâni şi că nu puteam găsi nicio metodă de a scăpa de ea. ***„Depresia este o cruce duhovnicească”***, mi-a spus ea; *„ea este trimisă să ajute penitentul care nu ştie să se pocăiască, adică pe acela care, după pocăinţă, cade din nou în păcatele de mai înainte... Şi, prin urmare, doar două medicamente pot trata această suferinţă a sufletului, uneori foarte mare. Trebuie* ***fie să înveţe să se pocăiască*** *şi să ofere roadele pocăinţei; sau, dacă nu,* ***să poarte această cruce duhovnicească, depresia, cu umilinţă, supunere, răbdare şi cu mare mulţumire faţă de Domnul****, amintindu-şi că purtarea acestei cruci este socotită de Domnul ca rod al pocăinţei...”*. Aceste cuvinte ale maicii Maria au fost, literalmente, ca şi când ar fi făcut o operaţie pe sufletul meu şi ar fi îndepărtat o tumoră duhovnicească. Şi eu am plecat alt om.

Prin 1930, maica Maria a fost arestată. Ea a fost acuzată de propagandă contra-revoluţionară. Cei care au fost prezenţi în timpul arestului descriu imaginea înfricoşătoare a batjocurii şi a crudei violenţe asupra pacientei suferinde, care era paralizată şi incapabilă de orice mişcare fizică. Biata suferindă a fost trasă de braţe, care au fost răsucite la spate, pe podea şi pe pământ, de la patul ei până la camionetă. Credincioşii au început să-i ducă pachete modeste în închisoare. Acestea au fost acceptate timp de o lună. Apoi, dintr-odată, nu au mai acceptat pachetele şi au spus scurt: „A murit în spital”. (Astfel de pacienţi neajutoraţi erau de obicei omorâţi.)

Trupul cuvioasei a fost înmormântat în taină în cimitirul din Smolensk, nu departe de mormântul Sfintei Xenia. La 17 iulie 2006 a avut loc canonizarea Cuvioasei Maria din Gatcina de către Biserica Ortodoxă Rusă. Un an mai târziu, au fost aflate moaştele Sfintei Maria, apoi racla cu sfintele moaşte a fost dusă la Sankt-Petersburg. Zilnic, la raclă vin oameni pentru a se închina şi a cere ajutorul pentru vindecarea de depresie şi boli psihice.

Să avem rugăciunile ei!

I.G.

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (10)

Preot Ștefan

Noi, cei din fostul sistem comunist, am fost luați ca din oală și altoiți pe consumismul occidental. Cei care am trăit acele vremuri ne mai aducem aminte ce nebunie era în anii 90, când au început să apară produsele Vestului peste noi (alimentare, culturale...). Acum ne dăm seama ce amare sunt, dar am intrat deja în hora consumismului...

Occidentalii au venit la noi deja obosiți de dracul consumismului, iar noi, slabi, fără credință, batjocoriți zeci de ani, îndoctrinați de ideologia ateistă, ne-am raliat lor, ne-am vândut. Iar prima lege care s-a dat, după ce am zis că suntem un stat liber, a fost **dreptul la avort!** Acesta **este vârful consumismului**. *Cum să consume și altul? Cum să-mi permit să mai las și pe altul să consume? Eu trebuie să consum, și apoi alții, fie ei și copiii mei. Dar nici măcar nu sunt copii, ci doar o bucată de carne. Jos cu ei!*

Pe acest drum am luat-o și noi și ne apropiem foarte tare de miezul lumii, de ultimele ei fortărețe, care curând se vor sparge. **Dușmanii** de moarte ai **consumismului** sunt: iubirea de Dumnezeu, iubirea de aproapele, iubirea de familie și neam (familia cea mare).

Iubirea de Dumnezeu e aproape anihilată. A rămas turma cea mică și ea o mai ține, sfințindu-se tot mai mult, după cum zice la Apocalipsă: *„Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească încă."*

În ce privește **iubirea de aproapele**, societatea de azi nu ne mai permite aceasta. Nu ai timp să te oprești lângă cel căzut și să chemi salvarea. Nu ai timp să iubești, nu ai timp să arăți iubirea. Nu ai timp să fii tandru din cauza oboselii. Singura „tandrețe" de care avem timp este televizorul sau telefonul, în fața căruia zăcem.

Iubirea de neam a fost complet dezavuată. Azi, oricine își iubește neamul este considerat naționalist, chiar prost. Mai rămăsese **iubirea de familie**. Dar e și ea demodată, ca și cei care zic că mai vor să se căsătorească. A dori să trăiești viață curată înainte de a-ți întemeia o familie este considerat astăzi a fi pur și simplu nebunie.

De cealaltă parte, meterezele consumismului sunt tocmai fostele locuri de închinare. Pe aceste metereze vor veni așa-zișii preoți ai noului veac, care vor face „liturghia" consumismului. Și principalul slujitor care va fructifica această „liturghie" va fi antihristul. El va avea mitră, dar fără cruce.

Iată rănile veacului trecut, care sunt încă în sufletele noastre. Una din ele o relatez mai jos:

Un țăran din zona Satu Mare, cel mai harnic din sat, a rezistat ani buni să nu intre în colectivă, când a venit comunismul. Dar, în cele din urmă, l-au silit și l-au îngenuncheat și i-au luat tot pământul și animalele din ogradă. Iar într-o zi, când stătea la masă cu copiii săi, a văzut trecând pe ulița satului pe cel mai prăpădit și mai leneș dintre consăteni, ajuns acum primar comunist. Iar acela ținea de frâu tocmai caii lui frumoși. Când caii au ajuns în dreptul casei acestui om, obișnuiți de atâția ani, au dat să intre în curte. Atunci comunistul s-a năpustit la ei cu o bâtă și i-a lovit fără milă. Iar fostul stăpân al cailor, cel care nu-i bătuse niciodată în viața lui, a paralizat pe loc de durere... Și după ce a murit, copiii acelui om au fugit cât au văzut cu ochii. Aceasta e doar o singură lacrimă dintr-un ocean de durere...

Așa au fost mulți, trăind durerile părinților țărani și fugind mai apoi de ele. Aceia au ajuns la orașe, dezrădăcinați, masa de manevră a comuniștilor, fără credință, fără tradiții, nereușind să se mai regăsească în noul mediu. Mulți dintre ei s-au pierdut ori au ajuns uneltele unora. De aceea au fost cu putință mineriadele. Minerii aceia erau foștii țărani, dezrădăcinați, cărora li s-a luat totul și care au fost nevoiți să plece la oraș, să-și țină familia. Ei au fost înșelați până la capăt, atât de comuniști, cât și de urmașii lor, care au știut pe cine pot manevra, căci sufletele lor fuseseră deja distruse.

Dar oare, în tot dezastrul acesta nu e nimic bun? Să ne uităm la tâlharul din dreapta. Așa și cu noi. **Fiecare răstignire a veacului XX a însemnat o întărire și o luminare și o sfințire tot mai mare a celor care s-au așezat în dreapta Crucii** și pe care suferința i-a apropiat tot mai mult de Hristos, descoperindu-L pe Dumnezeu și Biserica Lui cea adevărată. După cum se spune: în tot răul este și un bine. Iar dacă omul vrea să descopere un bine și mai mare în durerile și greul pe care le îngăduie Dumnezeu să vină asupra lui, Dumnezeu îi va sta în ajutor.

Cuvinte de întărire

Cu răbdarea trecem marea

Se spune că într-o mănăstire viețuia un călugăr pe care cinci frați îl iubeau, iar unul îi făcea supărare. Pentru fratele acesta ce îl mâhnea, el a plecat la altă mănăstire. Însă și în mănăstirea aceasta erau opt frați care îl iubeau și doi care îi făceau supărare. Atunci a fugit către a treia mănăstire. Dar și aici șapte frați îl iubeau și cinci îl scârbeau. El a plecat spre a patra mănăstire, dar pe cale a început să cugete întru sine:

„Câtă vreme voi mai fugi din loc în loc? Niciodată nu-mi voi afla odihnă în lumea aceasta. Mai bine mi-ar fi să rabd."

Atunci a scos o bucată de hârtie și a scris cu slove de o șchioapă:

„Voi răbda toate pentru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu."

Intrând în cea de-a patra mănăstire, aici doar un frate îl iubea, iar ceilalți îi erau împotrivă. Dar el a început să poarte cu răbdare toate ocările. De îndată ce îl supăra cineva, scotea bucata de hârtie și citea:

„Voi răbda toate pentru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu."

Și așa, cu răbdare a biruit, și au început toți să-l iubească, iar el a rămas la mănăstirea aceea până la moartea sa.

Patericul ne învață

A zis avva Pimen:

Scris este: Pe cele ce ochii tăi le-au văzut, pe acelea mărturisește-le!

Eu însă vă spun vouă:

Chiar dacă pipăiți cu mâinile voastre, să nu mărturisiți.

Un frate a fost batjocorit într-o astfel de situație. A văzut, chipurile, pe fratele său păcătuind cu o femeie. Și fiind mult luptat, a mers și i-a atins cu piciorul, crezând că sunt ei, și a zis:

Încetați odată, până când?

Și, iată, descoperă că erau snopi din spice de grâu. De aceea am zis vouă: **chiar dacă pipăiți cu mâinile voastre, să nu certați.**